

taller de nous creadors

Text > NARCÍS JUANOLA ROURA, nascut a Girona el 1958, va començar estudis de farmàcia i empresarials, i va acabar treballant com a gestor de projectes informàtics a la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (CCMA), d'on es va jubilar l'any 2023. Ha estat implicat en grups de teatre amateur com a actor i director, i durant els anys noranta va fer seminaris sobre conte i novella, dels quals va sortir la novella *No tinc remei* (Pagès Editors), finalista del Premi Ciutat d'Alzira l'any 1999. Després, el llegir li va fer perdre l'escriure, i d'aleshores ençà només ha publicat algun conte en volums col·lectius. Ara, per posar-hi remei, fa cursos a l'Aula d'Escriptura de Girona.

La limusina

La limusina negra llisca damunt l'asfalt endinsant-se a gran velocitat per la negror. Un núvol espès tapa la lluna; només els cons grocs que projecten les làmpades de iode gosen penetrar la foscuria. Enganxada al vidre hi ha la llista dels passatgers que s'han de recollir aquesta nit, tots amb el mateix cognom, *Ellroy*, tots a la mateixa adreça.

De sobte el núvol es retira i la claror espectral de la lluna plena illumina el turó, amb la rònega barraca de fusta al cim. La finestra amb els vidres trencats emmarca la tremolosa llum de l'espelma. Als costats, un parell d'arbres secs. Les branques es mouen sense ni un xic de vent. Tot és silenci.

El xofer baixa amb el cigarret a la mà. Aspira i exhala el fum, la mirada fixa. Un llop udola turó enllà i una ampolla de vidre esclata en estavellar-se contra la paret. A l'instant tot s'omple de crits, xiscles i plors de criatura. Cadires que es trenquen, mobles que s'estellen i un parell de gots que surten volant per la finestra. El xofer fuma un cigarret darrere l'altre. Tot són esgarips, corredisses i, per damunt de tot, un rugit inhumà acompanyat pel soroll metàl·lic de l'escopeta en carregar-se. L'estrèpit del tret fa tornar el silenci. Les branques segueixen movent-se tot i que no bufa el vent. Tornen els gemecs de criatura que ressonen

febles en la nit. El xofer camina al voltant del cotxe. Dos xiscles aguts prologuen el silenci total.

Els núvols tornen a tapar la lluna i la finestra esdevé un teatre d'ombres xineses. La figura s'enfila a la cadira, passa la corda per damunt la biga del sostre i posa el cap al dogal abans de fer caure la cadira i quedar penjada pel coll. Les convulsions duren poc, fins que queda només un moviment pendular. L'udol dels llops dona per acabada la funció.

El xofer llença la cigarreta; és l'hora de recollir els passatgers. Primer baixa la Mary Ellroy, camisa de dormir esquitxada de sang; el rostre, una polposa massa rogenca de carn i ossos en què no es distingeix gairebé res, tret d'unes quantes peces dentals ennegrides. Es desplaça com si no toqués a terra, tot i que hi deixa les petjades dels peus nus. Després surten els bessons, la Rose i en Martin, agafats de la mà i amb pijames estampats d'ossets. La Rose porta la forca clavada al pit, amb tres regalims vermells com rius desbordats; i en Martin, un tall de banda a banda del coll, que li dibuixa un brillant collaret de robins. Baixen mig corrent mig saltant sense deixar-se anar de les mans fins que arriben al cotxe, on s'esperen mirant cap a la barraca. Fins que surt l'Alan, arrossegant els peus, com si hagués tingut un mal dia i li fes mandra baixar. S'atura un moment i mira al voltant. El cap, tirat enrere, forma un angle impossible amb la resta del cos. Continua baixant molt lentament i triga una eternitat a arribar a baix. El xofer comprova la llista: ja hi són tots. Pugen i arrenca.

La limusina negra torna a lliscar damunt l'asfalt endinsant-se a gran velocitat per la negror. El núvol espès segueix tapant la lluna; només els cons grocs que projecten les làmpades de iode gosen penetrar la foscuria. Més enllà de la darrera corba, el cotxe agafa un caminó que s'endinsa a les profunditats del desert. Segueixen el desdibuixat camí, alliberats per fi de l'espai i del temps, fins a arribar a l'esplanada dels fanalets.

Sense bombetes ni espelmes, els fanalets illuminaen un espai mancat d'ombres. Els passatgers baixen del cotxe mentre una munió de cossos els envolten. La figura de llarga cabellera blanca i buides conques dels ulls ofereix una garlanda de crisantems a la Mary mentre un ens gairebé incorpori arrossega l'Alan cap al tàrtar. La nena del cap tallat, que el du amb delicadesa sota el braç, acompanya els bessons fins a la plaça, on un grup d'infants esventrats per les bombes juguen a la xarranca. Una música *country* surt del no-res.

Amb els primers raigs de sol es dilueixen la música, els fanalets i la festa, i només la sorra del desert queda com a testimoni. Fins la propera lluna plena.

Aquest espai és fruit de la col·laboració amb l'Aula d'escriptura de l'Ajuntament de Girona i l'Escola Municipal d'Art La Mercè, que s'encarreguen de seleccionar els textos i les il·lustracions entre l'alumnat.